

Sygn. akt: I C 64/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Kościerzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Magdalena Lemańczyk-Lis

Protokolant: st. sekr. sądowy Julita Formela

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2015 r. w Kościerzynie na rozprawie

sprawy z powództwa D. D. (1)

przeciwko (...) S A z siedzibą w W.

o zadośćuczynienie

I. Zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w W. na rzecz powódki D. D. (1) kwotę 20.000zł (dwadzieścia tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 lipca 2013r. do dnia zapłaty.

II. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

III. Znosi wzajemnie między stronami koszty zastępstwa procesowego poniesione w sprawie.

IV. Zasądza od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Kościerzynie kwotę 1071,36zł tytułem części opłaty sądowej od pozwu oraz części wydatków poniesionych w sprawie przez Skarb Państwa.

V. Nakazuje ściągnąć z zasądzonego roszczenia kwotę 1607,41zł tytułem części opłaty sądowej od uiszczenia której zwolniona była powódka oraz wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 64/15

UZASADNIENIE

Powódka D. D. (1) domagała się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 50.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1.01.2013r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia. Nadto wniosła również o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 5.04.2012r. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku, którego na skutek odniesionych obrażeń zmarł teść powódki J. D. (1). Sprawca wypadku był ubezpieczony w towarzystwie pozwanego ubezpieczyciela. Powódka była silnie związana emocjonalnie i psychicznie z teściem, który był dla niej i dla całej rodziny wsparciem, na którego zawsze mogła liczyć. Jego niespodziewana śmierć była silnym przeżyciem dla powódki, która mimo upływu czasu nadal cierpi z powodu jego utraty. Zadośćuczynienie pieniężne w żądanej pozewm wysokości winno, choć w części zrekompensować powódce krzywdę za naruszenie jej prawa do życia w rodzinie i ból spowodowany utratą najbliższej osoby.

(k-2-5- pozew)

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) SA w W. wniósł o oddalenie każdego z powództw w całości.

W uzasadnieniu wskazano, że uprawnionymi do żądania rekompensaty na mocy art. 446 §4 kc są wyłącznie najbliżsi członkowie rodziny zmarłego, a więc małżonek czy małoletnie dzieci. Zdaniem pozwanego za taką osobę nie sposób uznać synową zmarłego, nawet, jeśli między powódką a zmarłym panowały przyjacielskie stosunki. Z treści pozwu wynika, że elementem łączącym powódkę ze zmarłym była osoba jej męża- syna zmarłego. Stąd więzy rodzinne były niejako pośrednie i wtórne i J. D. (1) nie może zostać zaliczony do kręgu najbliższej rodziny powódki, a w konsekwencji powódka nie posiada legitymacji czynnej do dochodzenia zadośćuczynienia po jego śmierci. W tym stanie rzeczy powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

(k-43-47- odpowiedź na pozew)

Rzecznik Ubezpieczonych w piśmie z dnia 30.12.2013r. przedstawił swoje stanowisko w sprawie - zgodnie z art. 26 ust. 7 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o nadzorze ubezpieczeniowym i emerytalnym oraz Rzeczniku Ubezpieczonych w zw. z art. 63 kc. (k. 59-65)

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 5 kwietnia 2012r. na trasie K. - O. doszło do wypadku drogowego. Kierująca samochodem osobowym marki B., naruszając zasady ruchu drogowego, spowodowała wypadek, w wyniku którego śmierć poniósł pasażer pojazdu J. D. (1).

(okoliczność bezsporna)

J. D. (1) w chwili wypadku miał 55 lat. W tym czasie razem z żoną mieszkał w domu jednorodzinnym w Ł.. Razem z nimi, przez 6 lat przed śmiercią J. D. (1), mieszkał jego syn T. D. z rodziną - żoną D. i dwojgiem małoletnich dzieci: O. (2,5 roku) i O. (4,5 roku). Obie rodziny wspólnie prowadziły gospodarstwo domowe. J. D. (1) był w tym czasie aktywny zawodowo. Swoją pracę wykonywał od poniedziałku do piątku do godziny 15.00. Popołudnia i weekendy spędzał z wnukami, pomagając synowej D. D. (1) w opiece nad nimi. Jego relacje z synem i synową były bardzo bliskie. Rodziny żyły w zgodzie i wzajemnie się wspierały. Zazwyczaj jadały wspólnie obiady. D. D. (1) zawsze mogła liczyć na pomoc swojego teścia, który lubił majsterkować przy domu i w razie potrzeby wykonywał wszelkie prace naprawcze w domu. Dzieci małżonków D., jak również sama D. D. (1) i jej mąż, byli przyzwyczajeni do codziennego spędzania czasu z J. D. (1).

(dowód: k-9- akt zgonu

k- 8- akt małżeństwa

k- 125 w zw. z k- 76- zeznania D. D. (1))

Śmierć J. D. (1) była nagła i niespodziewana, nastąpiła przed Ś. Wielkanocnymi, w Wielki Czwartek. Gdy D. D. (1) dowiedziała się o śmierci teścia, przeżyła szok. Wydawało jej się, że to niemożliwe, aby teść umarł, miała wrażenie, że to tylko zły sen, że nadal słyszy jego głos. Miała też poczucie winy w związku z jego śmiercią, gdyż w dniu zdarzenia poprosiła go, aby zwolnił się wcześniej z pracy, a do wypadku doszło w drodze z pracy. D. D. (1), jak i cała rodzina, silnie przeżyła żałobę, była rozbita emocjonalnie. Powódka bardzo często odwiedza grób teścia, pamięta o wszystkich jego świętach (urodziny, imieniny), wspólnie z teściową wspomina teścia i różne wydarzenia z jego udziałem. Zdarza się, że śni o śmierci teścia. Przebieg żałoby D. D. (1) jest nieprawidłowy, gdyż nadal odczuwa ona silne poczucie winy. Jej silna reakcja na śmierć teścia wynika z bardzo bliskiego związku emocjonalnego pomiędzy nią a teściem i teściową. Jej stan emocjonalny ma bezpośrednie przełożenie na zły stan emocjonalny jej małoletnich dzieci. Konieczne jest skorzystanie przez nią ze specjalistycznej pomocy psychologicznej lub psychiatrycznej, co nie przesądza jednak o pozytywnych rokowaniach.

(dowód: k- 125 w zw. z k- 76- zeznania D. D. (1)

k- 102- 104- opinia psychologiczna z dnia 20.10.2014r)

W związku ze śmiercią J. D. (1) będącą skutkiem wypadku komunikacyjnego, D. D. (1) wezwała (...) SA w W.- jako ubezpieczyciela osoby odpowiedzialnej za spowodowanie wypadku, do wypłaty na jej rzecz kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia za śmierć bliskiej osoby. Ubezpieczyciel odmówił przyznania D. D. (1) zadośćuczynienia.

(okoliczność bezsporna, a nadto dowód:

k- 13- wezwanie do zapłaty

k- 19- odpowiedź ubezpieczyciela)

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd oparł się na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym w postaci dokumentów prywatnych złożonych przez stronę powodową (akt małżeństwa, akt zgonu, korespondencja z ubezpieczycielem). Sąd nie znalazł z urzędu podstaw do ich podważania i uznał je za wiarygodne, nie były one też kwestionowane przez pozwanego.

Ustalając okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia zawisłej sprawy, mając na celu ocenę stanu faktycznego przedstawionego w pozwie Sąd z urzędu dopuścił dowód z opinii biegłego psychologa (k-78), a także dowód z przesłuchania D. D. (1) w charakterze strony (k-125). Z uwagi na złożenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. D. dopiero na rozprawie Sąd oddalił wniosek o przesłuchanie świadka na podstawie art. 207§3kpc.

Sporządzona przez biegłą sądową psychologa A. M. opinia z dnia 20.10.2014r. (k-102) zawiera stwierdzenia poparte rzeczową, logiczną i spójną argumentacją. Biegła wskazuje przesłanki swego rozumowania, a podstawę jej wnioskowania stanowią przede wszystkim posiadane przez nią wiadomości specjalne, które w oparciu o akta sprawy oraz badanie powódki doprowadziły do konkluzji, iż przebieg żałoby D. D. (1) po śmierci teścia jest nieprawidłowy. U powódki występuje silne poczucie winy, jest bowiem przekonana, że teść poniósł śmierć, gdyż namówiła go do wcześniejszego wyjścia z pracy. Zdaniem biegłej, zachodzi zatem konieczność skorzystania przez powódkę z pomocy psychologa lub psychiatry, gdyż jej stan emocjonalny ma bezpośrednie przełożenie na stan emocjonalny jej małoletnich dzieci. Przy czym - jak podkreśliła biegła - nawet w przypadku skorzystania przez nią z pomocy specjalistów, rokowania są niepewne. Związek emocjonalny powódki z teściem był bowiem bardzo silny, w ocenie biegłej- silniejszy niż z rodzicami powódki, co przełożyło się na mocną reakcję powódki na śmierć J. D. (2).

W świetle sporządzonej opinii, mając na uwadze zgodność opinii z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłej w zakresie wiadomości specjalnych, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków, Sąd ocenił, że biegła szczegółowo wyjaśniła podstawę i kryteria swoich wniosków w opinii i w całości zaliczył ją do materiału dowodowego będącego podstawą ustaleń w niniejszej sprawie. Twierdzenia i wnioski opinii nie były kwestionowane przez żadną ze stron niniejszego postępowania.

Sąd dał wiarę zeznaniom D. D. (1), która opisała więzi łączące ją i jej rodzinę z teściem J. D. (2), wspólne spędzanie przez nich czasu oraz sposób przeżywania żałoby po jego stracie. Powódka przyznała, że śmierć teścia była dla niej i całej rodziny niewyobrażalnym szokiem, z którego nadal nie może się otrząsnąć. Powyższe zeznania powódki były spójne i przekonujące, nie były kwestionowane przez pozwanego. Obrazowały relacje łączące powódkę z J. D. (1), a także przebieg żałoby po jego śmierci.

Mając na uwadze powyższy stan faktyczny stwierdzić należy, iż kwestia sporna między stroną powodową i pozwaną sprowadza się do odmiennej oceny, czy powódka należy do kręgu najbliższych członków rodziny zmarłego, a w konsekwencji czy jest ona uprawniona do żądania spełnienia świadczenia przez pozwanego ubezpieczyciela w postaci zapłaty zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Sąd pominął dowody znajdujące się w aktach sprawy VII K 75/13 Sądu Rejonowego w Kartuzach - sprawozdania z badania na zawartość alkoholu etylowego we krwi i w moczu J. D. (1) oraz opinii Laboratorium Kryminalistycznego

KWP w G. z dnia 15.02.2012r. (odpisy k. 137-141 akt) wnioskowanych na okoliczność przyczynienia się pokrzywdzonego do powstania i zwiększenia rozmiarów szkody wskutek niezapięcia przez niego pasów bezpieczeństwa w chwili wypadku, albowiem dowody te nie były wystarczające dla ustalenia powyższej okoliczności. Pozwany nie wnioskował przy tym o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i medycyny sądowej celem obiektywnego ustalenia, na potrzeby niniejszego postępowania okoliczności wskazanej w tezie dowodowej. Zasadą jest bezpośrednie przeprowadzenie dowodu przez sąd przeprowadzający postępowanie w sprawie, sam fakt nietrzeźwości pasażera - jakim był J. D. (1) nie wskazuje na przyczynienie się do powstania lub zwiększenia rozmiaru szkody. Wniosku tego nie można wywieść również wprost z samego tylko faktu niezapięcia pasów bezpieczeństwa lub jak stwierdzono w powołanej opinii sporządzonej na potrzeby sprawy VII K 75/13 Sądu Rejonowego w Kartuzach. W opinii tej bowiem stwierdzono, że brak było śladów użycia pasa bezpieczeństwa.

Kolejną opinią, którą Sąd pominął w niniejszej sprawie była opinia wspólna z dnia 10.05.2015r. biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych R. G. oraz biegłego z zakresu medycyny sądowej J. S., sporządzona na potrzeby sprawy prowadzonej przed Sądem Okręgowym w Gdańsku XVC 709/13, z powództwa M. D. przeciwko (...) SA w W.. Pozwany nie kwestionując ustaleń opinii zakwestionował zasadę przeprowadzania dowodu z dokumentu prywatnego - opinii sporządzonej na potrzeby innej toczącej się z jego udziałem sprawy, dotyczącym tego samego zdarzenia komunikacyjnego. (k. 175, k.147-173)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo, co do zasady zasługuje na uwzględnienie, zaś co do wysokości- w części.

W myśl przepisu art. 822 §1 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający lub ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (art. 822 §4 kc).

Powyższa regulacja wskazuje, iż wyrządzenie szkody skutkuje powstaniem więzi materialnoprawnej między poszkodowanym a ubezpieczycielem posiadacza pojazdu. Powstanie szkody powoduje zarówno po stronie ubezpieczyciela jak i ubezpieczającego odpowiedzialność o charakterze akcesoryjnym, gdzie ubezpieczyciel i posiadacz pojazdu nie odpowiadają wprawdzie solidarnie, ale zapłata przez jednego z nich zwalnia pozostałego. Stąd jest to tzw. odpowiedzialność in solidum, która istnieje od chwili ustalenia obowiązku naprawienia szkody osobie poszkodowanej.

Zakres odpowiedzialności ubezpieczającego jest przy tym tożsamy z zakresem odpowiedzialności ubezpieczonego i znajdują wobec niego zastosowanie przepisy prawa cywilnego dotyczące odpowiedzialności posiadacza pojazdu i wymagalności roszczeń wobec niego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3.05.1972r. I CR 57/72).

Stosownie do treści przepisu art. 446 §4 kc sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Na podstawie powyższego przepisem uprawnionymi do żądania kompensaty są najbliżsi członkowie rodziny zmarłego. Wskazany krąg podmiotów- zdaniem Sądu, należy definiować nie tylko za pomocą kryterium relacji małżeńskich i pokrewieństwa. Obejmuje on małżonka i dzieci zmarłego oraz innych krewnych, powinowatych, a także osoby niepowiązane formalnymi stosunkami prawnorodzinnymi (np. konkubent), jeżeli zmarły utrzymywał z nimi stosunki rodzinne, pozostając faktycznie w szczególnej bliskości powodowanej bardzo silną więzią uczuciową (por. wyrok SN z dnia 3 czerwca 2011r., III CSK 279/10, LEX nr 898254). W ocenie Sądu należy tu podzielić argumentację zawartą w stanowisku Rzecznika Ubezpieczonych złożonym do akt sprawy, że do kręgu uprawnionych należeć zatem będzie również synowa zmarłego, jeśli między nią i zmarłym istniała silna i pozytywna więź emocjonalna.

Stwierdzić należy, iż zadośćuczynienie ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpień. Obejmuje jednocześnie wszelkie doznane cierpienia, zarówno fizyczne jak i psychiczne. Ma ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą doznaną przez członka rodziny zmarłego krzywdę, przyznawaną jednorazowo. Jednocześnie trzeba zaakcentować, iż zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość majątkową, choć nie może ona być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, czyli winna być utrzymana w rozsądnych granicach. Kompensacie podlega doznana krzywda, a więc w szczególności cierpienie, ból i poczucie osamotnienia po śmierci najbliższego członka rodziny. Na rozmiar krzywdy podlegającej kompensacie na podstawie art. 446 § 4 k.c. mają przede wszystkim wpływ: dramatyzm doznań osoby bliskiej, poczucie osamotnienia i pustki, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny wywołany śmiercią osoby najbliższej, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem jego odejścia (np. nerwicy, depresji), rola w rodzinie pełniona przez osobę zmarłą, stopień, w jakim pokrzywdzony będzie umiał się znaleźć w nowej rzeczywistości i zdolności jej zaakceptowania, leczenie doznanej traumy oraz wiek pokrzywdzonego (por. wyrok SA w Lublinie z 18.10.2012 r., I ACa 458/12, LEX nr 1237237). Treść art.446 §4 kc pozostawia przy tym swobodę Sądowi orzekającemu. Przyznanie zadośćuczynienia zależy bowiem od uznania Sądu, który bierze pod uwagę całokształt okoliczności sprawy.

W okolicznościach niniejszej sprawy tragiczna, nagła i niespodziewana śmierć J. D. (1) była dla jego rodziny bolesną stratą. Stała się przyczyną ich cierpienia, a jej konsekwencją było uczucie żalu i krzywdy. Stratę tę odczuła również synowa zmarłego D. D. (1), która była silnie emocjonalnie związana z teściem J. D. (1) i jego żoną. Powódka bowiem przez 6 lat przed śmiercią teścia mieszkała wraz z rodziną razem z teściami w jednym domu i codziennie spędzała z nimi czas. Rodziny żyły zgodnie i wzajemnie się wspierały. Teściowie, na co dzień zajmowali się małoletnimi dziećmi powódki. J. D. (1) po pracy i w weekendy bawił się z dziećmi powódki, zbierał je na spacerów do lasu. D. D. (1) mogła liczyć na pomoc teścia w każdej sprawie, mogła zwrócić się do niego o radę i czuła jego wsparcie. Zmarły lubił majsterkować i w razie potrzeby wykonywał różne drobne prace przy domu. Śmierć J. D. (1) spowodowała, że z dnia na dzień powódka, jak również pozostali członkowie rodziny, została pozbawiona jego codziennego towarzystwa, nie mogła uwierzyć w jego śmierć, tęskniła za nim i czuła się osamotniona. Zdaniem Sądu niewątpliwym jest, że powódka doznała krzywdy w związku ze śmiercią teścia, z którym była silnie emocjonalnie związana, a wskazane okoliczności przesądzają o zasadności jej roszczenia co do zasady. Z uwagi łączące ją z teściem więzi powódka należy do kręgu najbliższych członków rodziny zmarłego i jest uprawniona do żądania zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Podkreślić należy, że z opinii biegłego psychologa wynika, że powódka nadal przeżywa żałobę po J. D. (1). Ma silne irracjonalne poczucie winy po śmierci teścia, gdyż uważa, że J. D. (1) poniósł śmierć, gdyż namówiła go w dniu zdarzenia do wcześniejszego wyjścia z pracy. Przedłużająca się żałoba powoduje, że powódka odczuwa napięcie, które niekorzystnie wpływa na stan emocjonalny jej małoletnich dzieci, dlatego w ocenie biegłej, konieczne jest skorzystanie przez powódkę ze specjalistycznej pomocy psychologicznej lub psychiatrycznej, co jednak nie przesądza o pozytywnych wynikach terapii. Zdaniem Sądu, powódka niewątpliwie na skutek śmierci teścia została pozbawiona jego wsparcia, możliwości dalszego spędzania czasu z nim, codziennych kontaktów, rozmów. Równocześnie należy zaznaczyć, że więzi powódki z teściem mieściły się w ogólnie przyjętych normach. Należy zaznaczyć, że powódka jest osobą dorosłą, samodzielną, odpowiedzialną za założoną przez siebie rodzinę. W ocenie Sądu, wiek i doświadczenie życiowe powódki, świadomość nieuchronności śmierci powoduje, że jako osoba dorosła winna podjąć wszelkie kroki, aby emocje związane ze śmiercią teścia uległy wyciszeniu, co zwykle następuje z upływem czasu. Powódka jest w stanie zaakceptować nową rzeczywistość właśnie z powodu swojego wieku i doświadczenia.

Mając na uwadze powyższe, w szczególności fakt doznania przez powódkę krzywdy z powodu straty teścia, z którym łączyła ją silna emocjonalna więź, Sąd mierząc wysokość zadośćuczynienia w niniejszej sprawie uznał, że powódka winna otrzymać stosowną rekompensatę pieniężną. Zdaniem Sądu kwota, która zrekompensuje jej cierpienie, to kwota 20.000 zł. Kwota ta nie jest, zdaniem Sądu, wygórowana i jest utrzymana w rozsądnych granicach. Nie razi niewspółmiernością, pozwala w znacznym stopniu zatrzeć poczucie krzywdy powstałe w związku ze śmiercią teścia.

Zgodnie z art. 362kc jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania bądź zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności a zwłaszcza do stopnia winy obu stron. Pozwany wprawdzie podniósł zarzut przyczynienia się pokrzywdzonego - J. D. (1) do skutków zdarzenia z dnia 05.04.2012r. jednakże ograniczył się do powielenia dowodów zawartych w aktach sprawy Sądu Rejonowego w Kartuzach VII K 75/13 nie wnosząc o przeprowadzenie dalszych dowodów. W ocenie Sądu rzeczą pozwanego, jako strony podnoszącej zarzut przyczynienia się pokrzywdzonego jest wykazanie powyższej okoliczności - zgodnie z zasadami ciężaru dowodu z art. 6kc. Sam fakt nietrzeźwości czy braku zapiętych pasów bezpieczeństwa nie jest wystarczającą przesłanką i dowodem dla ustalenia przyczynienia się pokrzywdzonego i miarkowania w związku z tym należnego osobom najbliższym zmarłemu stosownego zadośćuczynienia. Pozwany był reprezentowany przez fachowego pełnomocnika. Z uwagi na odpowiedzialność karną sprawcy wypadku drogowego, ubezpieczonego od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego, dysponował dokumentacją zgromadzoną w aktach sprawy karnej już w dacie złożenia pozwu, miał również świadomość obowiązku udowodnienia faktów z których wywodzi skutki prawne. Przy tym jako profesjonalista na rynku ubezpieczeniowym dysponował całym wachlarzem instrumentów prawnych dających mu zdecydowaną przewagę nad pogrążoną w żałobie rodziną.

Wobec powyższych stwierdzeń, a także mając na uwadze, iż obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc), Sąd ocenił, iż roszczenie powódki o zadośćuczynienie jest co do zasady uzasadnione. Zachodzą, bowiem przesłanki do zasądzenia na jej rzecz, jako najbliższego członka rodziny zmarłego, zadośćuczynienia z uwagi na doznaną przez nią krzywdę wywołaną śmiercią teścia. Jednocześnie Sąd ocenił, że żądanie powódki jest uzasadnione tylko w części. Powódka jest osobą dorosłą, jest w stanie odnaleźć się w nowej rzeczywistości i zaakceptować ją, a przyznana jej kwota zadośćuczynienia we wskazanej wysokości pozwoli zatrzeć powódce poczucie krzywdy.

Mając na uwadze powyższe, na mocy art. 446 §4 kc w zw. z art. 822 kc Sąd orzekł, jak w punkcie I sentencji wyroku, zasądając od pozwanego (...) S.A. w W. tytułem zadośćuczynienia na rzecz powódki kwotę 20.000 zł. W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił, jak w punkcie II sentencji wyroku.

W związku z tym, że pozwany pozostawał w zwłoce ze spełnieniem świadczenia (art.476 k.c.), co wiąże się z powstaniem zobowiązania do uiszczenia odsetek ustawowych (art.481 k.c.), strona powodowa domagała się również ich zasądzenia. W zawisłej sprawie orzekając w przedmiocie odsetek, Sąd miał na uwadze, iż jeżeli dłużnik nie spełnia świadczenia lub spełnia je jedynie częściowo i dochodzi do procesu, dla prawidłowego określenia daty początkowej płatności odsetek konieczne jest ustalenie, w jakiej wysokości zasadne było roszczenie w dacie jego zgłoszenia, która to data jest najczęściej datą wymagalności roszczenia, co do poszczególnych kwot, w rozumieniu zasad art. 481 § 1 k.c. W okolicznościach niniejszej sprawy powódka domagała się zasądzenia odsetek od dnia 1 stycznia 2013r. W ocenie Sądu jednakże uzasadnione jest zasądzenie odsetek dopiero od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 30 lipca do dnia zapłaty. Postępowanie likwidacyjne zostało wprawdzie wszczęte na przełomie 12/2012 i 01/2013r. Spór między stronami skonkretyzował się natomiast od dnia wniesienia przez powódkę pozwu, w którym powódka jednoznacznie wskazała swoje żądanie i jego podstawy. Mając więc na uwadze, że roszczenie zgłoszone przez powódkę w pozwie co do zasady było uzasadnione, Sąd zasądził ustawowe odsetki od wskazanej kwoty od dnia 30 lipca 2013r. do dnia zapłaty.

Jednocześnie przepis art. 108 §1 kpc nakazuje Sądowi rozstrzygać o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Strona przegrywająca sprawę - w myśl zasady odpowiedzialności za wynik postępowania- obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, tj. koszty procesu (art. 98 kpc). Do niezbędnych kosztów procesu zalicza się m.in. poniesione przez stronę koszty sądowe w postaci opłaty od pozwu i jeśli strona była reprezentowana przez fachowego pełnomocnika- jego wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach. Przy czym w myśl przepisu art. 100 kpc w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

W niniejszej sprawie każda ze stron była reprezentowana przez fachowego pełnomocnika- adwokata, dla którego stawka minimalnego wynagrodzenia w myśl §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w

sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, przy wartości przedmiotu sporu powyżej 10.000 zł do 50.000 zł, wynosi 2.400 zł. Zasądzona przez Sąd kwota na rzecz powódki stanowi 40% dochodzonego przez nią żądania. Mając, zatem na uwadze treść przepisu art. 100 kpc Sąd w punkcie III sentencji zniósł wzajemnie między stronami koszty zastępstwa procesowego poniesione w sprawie

W zawisłej sprawie opłata sądowa od roszczenia wynosiła 2.500 zł. Powódka była zwolniona od ponoszenia opłaty sądowej od pozwu (k- 35). Z kolei koszt wynagrodzenia biegłego za sporządzenie opinii w sprawie wyniósł 178,41 zł (k-111). Łącznie zatem koszty sądowe wyniosły 2.678,41 zł.

W myśl przepisu art. 83 ust.2 w zw. z art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28.07.2005r. w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie Sąd orzeka również o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, których strona nie miała obowiązku uiścić, obciążając nimi przeciwnika. Koszty nieobciążające przeciwnika Sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji nakazuje ściągnąć z zasądzonego roszczenia.

Mając więc na uwadze, że pozwany przegrał proces w 40%, Sąd na mocy art. 108 §1 kpc w zw. z art. 83 ust.2 w zw. z art. 113 ustawy o kosztach zasądził od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Kościerzynie kwotę 1.071,36 zł tytułem części opłaty sądowej od pozwu oraz części wydatków poniesionych w sprawie przez Skarb Państwa, jak w punkcie IV wyroku. W punkcie V sentencji wyroku Sąd nakazał ściągnąć z zasądzonego roszczenia kwotę 1.607,41 zł tytułem części opłaty sądowej, od uiszczenia, której powódka była zwolniona oraz wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

SSR Magdalena Lemańczyk- Lis

ZARZĄDZENIE

1. odnot. w rep.C i kontrolce uzasadnień
2. odpis doręczyć zgodnie z wnioskiem
3. z wpływem lub za 14 dni

K., 30 czerwca 2015r